

Michael Varujan Magharian locuiește în Toronto, Ontario, Canada din 1995, de când a emigrat din București la treizeci și patru de ani, cu soția și doi copii. A publicat: *Licurici* (2019) și *Carieristul* (2021). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, descrise cu candoare, dinamism, și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână cursivă, să fie ușor de lecturat, și să creeze efectele de peliculă cinematografică în derulare.

Michael Varujan Magharian, *Adevărata viață a lui Sisif*
© 2022, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, Str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL VARUJAN

Adevărata viață a lui Sisif / Michael Varujan
Magharian. - Iași : Institutul European, 2022
ISBN 978-606-24-0332-4

82

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți,
fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se
pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael Varujan Magharian

ADEVĂRATA VIAȚĂ A LUI SISIF

INSTITUTUL EUROPEAN
2022

Era o mică cafenea înghesuită între un atelier fotografic și o tutungerie. Mai încolo se propteau unul de altul un ‘salon’ de coafură cu un singur scaun, un altul de făcut unghiile, o pizzerie și chiar pe colț o clinică pentru animale mici. Strada pe o parte și alta era plină cu tot felul de comercianți care-și trăiau câtă viață mai aveau așteptând să îi caute vreun client rătăcind după niscaiva chilipiruri. Înăuntrul cafenelei plafonul și pereții erau placați cu lemn de brad dat cu baiț. Arăta ca o cabană micuță de la munte. Lumina nu intra decât printr-o fereastră îngustă cu grilaj. Erau două mese, fiecare cu câte două scaune, un cuier, și tejgheaua în dosul căreia o tinerică frumușică n-avea de făcut nimic alta decât ca din săculețul de boabe de cafea columbiană să toarne în pâlnia mașinăriei. În rest, cafeaua se făcea automat, după gustul fiecăruia. Și mirosea. Nu numai înăuntru, dar și în afară, în susul și josul străzii.

În cafenea, Marcu visa. Era sortit să viseze același vis ad nauseam, așa precum Sisif fusese condamnat să împingă bolovanul în susul muntelui doar ca să cadă la vale și să trebuiască s-o ia de la capăt. O fi venit acolo

și dimineața de dinainte, o fi venit în fiecare dimineață. Fusese undeva, făcuse ceva, doar că nu mai știa. Visul însă îl trăia. Nu memora. Când încerca să-și amintească, era de parcă ar fi călcat în gol. În lumea lui, din vis trecea la realitate și invers, ca marea spălând nisipul la țarm.

Se uita la fată. O studia cu naivitate de copil. Inima o cerea, doar că n-avea ce-i da, și nici ce căpăta. Tare o mai plăcea. După ochii negri mari și lăcrămați, părul negru lucios în ton cu ochii, și pielea nuanțată un pic spre măsliniu, arăta a fi fost mediteraneană. I se părea într-un fel familiară, fără a ști de ce.

Mintea îi lucra și ce visa era cu totul incomprehensibil. Se făcea că soția se prăpădise și el îi supraviețuise. Ori, era de la sine stabilit că el ar fi trebuit să se ducă primul, da' se părea că altfel le fusese orânduit. Și durerea, durerea care nu putea fi plânsă, îl mistuia până la a se întreba oare cum de mai trăia? Și oare ce putea mânca, că de gătit nu știa? Ar fi avut bani suficienți să meargă zi de zi la restaurant? Dacă nu, s-ar fi mulțumit cu un cârnat iute italianesc prăjit pe barbecue, cu cartofi prăjiți și o bere. Poate ca din când în când să-și fi permis vreo extravaganță undeva într-un local mai puțin simandicos. Ar fi fost frumos.

Ar fi trebuit să se întoarcă de unde venise? Nu știa unde era și încotro se îndrepta. Da' fata i-ar fi putut chema un taxi. Taxiul îl putea duce undeva, da' lui îi era bine acolo unde era. N-avea nevoie să se ducă nicăieri altundeva. Și oricum nici nu știa.

„Pot să am un pahar din juice-ul ăla al tău?”

„Din care?”

„De care ai?”

Iritată, fata și-a trecut mâna peste cămile expuse.

„Am ce se vede. Coke?”

„Un Coke.”

Fata s-a executat pe loc. I-a umplut paharul și i l-a adus pe o tavă de plastic. I l-a pus în dreptul cafelei și a dat să se întoarcă grăbită după teighea.

„Mai stai un pic cu mine, dacă tot n-ai ce face.”

„De fapt, am ce face”, i-a răspuns, eliberându-și mâna subțire din strânsura mâinii lui.

Ceva într-adevăr făcea. Își mișca încontinuu degetele peste telefon.

„Ce faci acolo?” a întrebat-o curios.

„Mai vrei ceva?” l-a întrebat fata în loc de răspuns, de parcă i-ar fi spus s-o întindă d-acolo.

Ceva îi spunea c-o supărare. Nu voia s-o supere. S-a retras în sine. Visele abundau și

se înlănțuiau. Erau secvențe care-i se roteau în adâncul minții precum un carusel. S-a lăsat în seama lor ca pe o scândură luată de apă.

Se făcea că încă chior de somn se abătuse de la traseul obișnuit, care o fi fost ăla, când soarele tocmai ieșea peste acoperișurile caselor. Atras de mirosul de cafea proaspăt rășnită, a intrat în cafenea. Un clopoțel atârnat sus pe cantul ramei de la ușă i-a semnalat prezența. Era întunecos. Fetei din spatele tejghelei nu-i vedea chipul dar știa că-i zâmbea. O simțea caldă și apropiată. L-a întrebat simplu: ‘Bună, cu ce te pot servi?’ Încerca să și-o închipuie, doar că inevitabil arăta exact ca fata care îl servea. Doar că aia nu era caldă și apropiată. Era tăfnoasă. Dar fata din vis n-avea chip. Se uita la el de sub un voal de mătase neagră transparentă. Simțea mai mult de cât ghicea prezența a ceea ce era în spatele voalului vălurind din respirație.

„Cât costă o cafea?” a întrebat-o pe fata din vis.

„Zece cenți.”

„Zece cenți?”

„Zece cenți. E proaspătă.”

„De ce, dacă-i mai stătută o dai mai ieftin?”

„Ești primul client. Ți-o dau pe cinci cenți.”

„Atunci o iau. Ești o dulceață.”

„Cu ce te ocupi?”

„Sudor. La construcții.”

„Trebuie că faci bani buni.”

„De ce crezi asta?”

„Frate-miu mai mare câștigă bine. E strungar. Face piese pentru mașini.”

„Eu am să fiu fierar betonist. Da’ mai am de învățat. Am luat un curs în construcții metalice la o școală vocațională. Sunt ucenic la Henry. Mai am un an și termin.”

„Bea-ți cafeaua până nu se răcește.”

„A, da.”

„E bună. Chiar e bună. Da’ la zece cenți e scumpă.”

„Ți-am dat-o cu cinci.”

„Știu, dar am fost primul client. Dacă și mâine am să-ți fiu primul client o să mi-o dai tot cu cinci?”

„Bine, dacă vii în fiecare zi.”

„Atunci ne-am înțeles.”

„O zi bună.”

„Vânzare bună.”

Chicotea de unul singur. Erau isteți. Lucrurile se legau frumos. Fata de după tejghea se uita îngrijorată la el. Ceva nu părea în regulă, dar nu realiza ce.

Terminase de băut. Doar a ridicat paharul și fata i-a adus un altul plin. L-a luat pe cel golit.

„De ce nu stai cu mine? Schimbăm o vorbă.”

„Vrei să mai comanzi ceva?”

„Ești tare frumușică. Ne-am mai întâlnit?”

„Nu cred să ne mai fi întâlnit.”

„Poate că ai dreptate. Cu ce te ocupi?”

„Nu se vede?”

„A, sigur, sigur, se vede, cum nu?”

„Nu te simți bine?”

„Mă simt bine, de ce întrebi?”

„Pari a fi un pic dus.”

„Dus unde?”

„Adică nu aici.”

„Sunt aici. Câți ani să am?”

„Nu știi câți ani ai?”

„Ha, glumeam doar, glumeam. Mulțumesc pentru asta”, a zis, arătând spre pahar.

Fata s-a întors după teighea. Continua să dea din degete. Dar își avea îndoielile ei. Marcu avea și el un telefon în buzunar, numai că nu știa să-l folosească. Ceva îi spunea că era acolo ca să facă ceva cu el. Fata dacă voia îl putea ajuta. Da' până să ceară, uitase.

O vedea pe fata din vis. Știa cum o chema. Era Kara. Nu făcea legătură cu nimic, dar numele îi rezona într-un fel aparte. O plăcea. O vedea ca și când trupul ei ar fi plutit sub o peliculă de apă tremurândă. Aducea cu fata care-l servea. Măcar așa-și închipuia.

Din întunecimea cafenelei s-a trezit la umbra copacilor din parc. Era o ravenă împădurită, străbătută de un pârâiaș de-a lungul căruia o alee îngustă șerpuia în pantă pe lângă

cursul de apă până jos la lac pe malul căruia se înghesuiau zgârie norii.

Marcu se închipuia într-un costum larg din in, pălărie de soare și baston. Avea alura unui gentleman. Dar nu fusese unul, nici p-a-proape. Muncise cu mâinile toată viața lui. Făcuse și închisoare. Tare urât fusese. Se uita în gol în timp ce sorbea din paharul cu Coca Cola.

Pe aleea aia se plimbaseră în negura timpului și a minții lui. El cu fata cu chipul ascuns, Kara, ținându-se de mână și pupându-se. Erau prieteni. Pe atunci nu erau bicicliști să dea în neștire la pedale. Oamenii aveau un rost, mergeau încotro aveau treabă. Așa că erau singuri. În marginea potecii căzuse ditai copacul, dezrădăcinat de furtună. Se așezau pe trunchi și se pupau și el o tot pipăia și ea se apăra. Da' n-aveau mult timp la dispoziție pentru hârjoneală. Puteau fi împreună doar de la opt seara când Kara închidea cafeneaua, până la nouă când trebuia să fie intrată în casă.

Nu știa unde era. Dar mirosea a cafea. Și mașinăria aia mare făcea cafea. Deci trebuie că era într-o cafenea. Fata i-a mai adus un pahar cu Coke. Nu-l ceruse. Se uita la ea cum se strecurase înapoi după teighea. Era subțire, era frumoasă, era fata din vis, doar că în vis fața îi era acoperită cu un voal negru. Da' ceva nu se potrivea. Pe fata din vis o simțea

apropiată, pe fata de după teighea o simțea distantă. Nu era pentru prima dată să-și fi spus asta. Numai că nu-și amintea. Dar pe Kara o știa. Numele îi rezona. O voia, o chema și-o aștepta.

Da' până să fi acceptat să iasă cu el ținuse o veșnicie. El nu-și aducea aminte, dar fiică-sa știa de la maică-sa. O întâlnise pe când servea în aceeași cafenea șaizeci de ani în urmă. O chema Kara. Fusesse în o mie nouă sute șaizeci, la sfârșitul lui iunie, la exact trei ani de când Marcu terminase cele zece clase obligatorii și se înrolase la o școală profesională. În fiecare dimineață la șase era în fața cafenelei. Ajungea înaintea ei și o aștepta să descuie ușa. Prăjea boabele într-o autoclavă acolo cu el, și le măcina în râșnița electrică, după care pregătea cafeaua într-o carafă care stătea la cald pe un reșou. Căpăta prima cană de cafea. Era cea mai bună și-l costa doar cinci cenți. Și era mereu singurul client. Nu știa ce vânzare făcea fata, că nu văzuse pe nimeni altul. Da' nici nu putea sta mult. Trebuia să fie la sediu la șase jumate. Era aproape și putea să alerge. Jogging nu se făcea pe vremea aia. Dacă alergau, alergau să ajungă undeva, aveau o țință. Acum aleargă ca bezmeticii pentru zece ani în plus de viață. Habar n-au ce-și doresc. Unora le-ar prinde

bine ca lor și celor apropiați lor să trăiască cu zece ani mai puțin.

Abia ieșit din școală la șaptesprezece ani, Henry l-a luat ucenic la el, în cadrul programului școlii profesionale, cu un dolar și cinci cenți pe oră. Asta pe când o pâine costa douăzeci de cenți și un litru de benzină șase cenți. Mașină n-avea. Una nouă era două mii treizeci. Văzuse una de vânzare, prăpădită rău la o sută de dolari, dar prețul asigurării l-a speriat: două sute de dolari pe an. Ori el câștiga în total o sută optzeci și doi pe lună, cu ore în plus și bonus. Numai chiria și-l costa patruzeci și doi, taxele alte treizeci și trei, iar mâncarea și hainele cincizeci de dolari pe lună. În total rămânea în mână cu cincizeci și nouă, din care reușea să pună deoparte douăzeci. Avea de cheltuială treizeci și nouă de dolari pe o lună întregă. Ar fi putut merge la cinema în fiecare seară. Un bilet era un dolar. Asta dacă mergea singur. Însă, de obicei, mergeau mai mulți, după care se opreau la o tavernă unde mai lăsa un dolar, astfel încât în ultima săptămână din lună rămânea lefter. Dar avea tăria să nu se atingă de rezervă.

O camionetă îi aștepta să se imbarce să-i ducă la șantier. Unii colegi mai vechi în echipă conduceau mașinile proprii până acolo. Rămăseseră doar el și cu încă doi să aștepte truck-ul. Ajunseseră să-l știe de zgârcit. În

timpul lunch-ului venea un furgon cu sandvișuri și supe calde. Mulți cumpărau. El nu. Își făcea de acasă un sandviș și evita plata a cincizeci de cenți. Nici nu fuma. Nu că s-ar fi văitat, câștiga bine pentru ce făcea.

În trei ani salariul îi crescuse la un dolar și optsprezece și bonusurile pe măsură. Mai avea un an până să absolve școala profesională și să iasă din ucenicie cu tarif întreg. Nu înota în bani, nici vorbă, dar lesa se mai lărgise în jurul gătului. Era însă prudent pe ce dădea banii. Strânsese aproape o mie de dolari. Putea lua o mașină în bună stare, și poate că într-o bună zi chiar avea să se hotărască s-o facă.

Până la primul pupic durase o veșnicie. De cele mai multe ori se întâlneau dimineața în fața ușii. Chipurile o ajuta să descuie, dar ce aștepta era să-i atingă mâna, subțire ca a fetei de acum. Când o atinge parcă îl electrocuta.

„Kara, ai vrea să ieși cu mine în parc la o plimbare diseară?”

„De ce?”

„Să vorbim.”

„Nu știi dacă se face. Să ies așa cu un băiat?”

„Ce are?”

„O să vrei să ne pupăm.”

„De ce? Ai mai fost cu un băiat?”

„Nu, mi-au zis prietenele.”

„Nu facem nimic din ce nu vrei să facem.”

„La nouă trebuie să fiu în casă. Nu acasă, ci în casă.”

„Am înțeles. La opt am să fiu la ușă.”

„Fii la opt fără zece.”

A confirmat.

Atâta s-a dichisit că era să întârzie. Încă molfăia pastă de dinți când s-a înființat în fața cafenelei. Kara a încuiat ușa. Au pornit-o unul lângă altul, au cotit-o pe lângă clinica veterinară și au intrat în parc. Și Marcu a luat-o de mână. Și-a ridicat privirea spre el. L-a scrutat cu atenție. El s-a aplecat și a pupat-o pe colțul buzelor. Ea a rămas nemișcată. Și atunci el a pupat-o cum se pupă.

Kara asta, cine era? Răspunsul îl avea ferecat în adâncurile minții. O tonă de medicamente nu reușiseră să-i descuie seiful din creier.

Când Henry i-a mărit din nou salariul, și-a cumpărat mașină. Era un Chevrolet solid ca un tanc, în opt cilindri, aproape nouă. De data asta colegii îl invidiau. Dar primul drum l-a făcut la cafenea, să-și plimbe prietena. Kara a încuiat dugheana și s-a urcat lângă el. A dat o tură în jurul cvartalului. Mai mult nu putea lipsi. A lăsat-o după ce a pupat-o de parcă pleca în voiaj pe mare. La șantier toți au vrut să se suie în ea. Când a venit rândul lui Henry, după demonstrație, în fața porții șantierului i-a zis ‘fiule, sunt mulțumit cu tine. Ține-o așa și o să ajungi șef de echipă.’